

Tình được số 9

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Những thiên thần ngồi trên cán chổi”)

“Chờ mùa thu đi qua đây, gửi lại chút nắng ấm áp...”

Vô tình tôi để mất anh lâu rồi.”

Anh mới chuyển tới căn hộ này, một căn hộ trong khu chung cư cũ, nằm trên tầng 9.

18h.

Nắng tàn nhuộm vàng cả chiều dài hành lang. Cánh cửa đối diện căn hộ của anh đóng chặt. Mấy ngày hôm nay dọn nhà anh cũng không nhìn thấy chủ nhân căn hộ đó. Mọi người nói đó là một cô gái. Một cô gái đẹp nhưng trái tính, kì quặc. Có chút gì đó gợi lên trí tò mò của anh về người hàng xóm mới. Anh nhìn chăm chú cánh cửa gỗ màu xanh rêu. Cánh cửa không khóa ngoài, cô ấy đang ở nhà. Anh mỉm cười, nụ cười của những giọt nắng tàn. Anh đặt xuống phía bên ngoài cánh cửa một chiếc cupcake nhỏ đựng trong túi giấy, gõ nhẹ lên cánh cửa hai lần rồi quay trở về nhà của mình.

20h.

Anh đi ra ngoài. Chiếc cupcake vẫn đứng ưỡn ẹo trước cánh cửa xanh rêu.

21h35’.

Anh trở về. Chiếc cupcake vẫn trơ lì không dịch chuyển dù chỉ nửa centimet.

Khi cả khu chung cư chuyển vào chế độ im lặng, tiếng mèo hoang kêu như xé màn đêm thành những mảnh cước nhỏ. Anh tắt chiếc đèn bàn, tiếng mèo im bật. Bên ngoài hành lang, tiếng cửa gỗ mở ra nghe kẻo kẹt, tiếng giày cao gót nện xuống nền lộc cộc. Im ắng một chút, tiếng túi giấy loạt xoạt, hình như cô hàng xóm đã để ý tới chiếc bánh gặp mặt của anh. Lại là tiếng của cửa gỗ, rồi tiếng bước đi xa dần của đôi giày cao gót.

Màn đêm lòi anh vào giấc ngủ, ánh trăng len lỏi qua ô kính, in lên sàn nhà bóng một con mèo nhỏ đang đứng bên ngoài bệ cửa sổ. Nó rên nhẹ trong cổ họng rồi nhảy xuống, chạy về cuối phố.

...

Vì thang máy của khu chung cư này xuống cấp trầm trọng nên những tầng trên cao hầu như không có ai sử dụng. Riêng tầng 9 lại là một ngoại lệ, ở đó giờ có anh, cô và một con mèo hoang.

Anh chuyển tới đây đã được khoảng một tuần nhưng vẫn chưa một lần được nhìn thấy cánh cửa xanh rêu bật mở. Chỉ có những đêm muộn, khi cả khu chung cư chìm vào im lặng anh mới lắng nghe được âm thanh mở cửa cùng với gót giày bước đi xa dần.

Con mèo hoang hằng đêm vẫn đứng trên bệ cửa sổ phòng anh, kêu lên những tiếng xé toác sự yên lặng của đêm muộn. Anh rùng mình bởi tiếng kêu thảm thiết của nó, bật mở cửa sổ, dùng tay xua con mèo đen có đôi mắt xanh sáng quắc tới ghê rợn đang chăm chú nhìn mình. Con mèo bị xua đuổi, nó giơ nanh vuốt, cào mạnh vào tay anh, để lại một vết xước dài rồi nhảy khỏi bệ cửa sổ.

Bôi thuốc mỡ vào vết cào của con mèo, anh nằm lên giường, khuôn mặt điển trai lộ vẻ khó hiểu. Nếu anh không nhầm, móng vuốt của con mèo đen đánh đá đó ... màu đỏ đun.

...

4h30 sáng.

Anh thức dậy sớm, dự tính chạy bộ một vòng quanh khu chung cư rồi bắt chuyến xe sớm đi xa. Vừa bước chân ra khỏi cửa, tiếng gót giày lại lộc cộc vang lên. Cô nàng kì lạ này, leo 9 tầng cầu thang bộ với một đôi cao gót thật là đáng nể. Dòng suy nghĩ của anh dừng lại khi thoảng qua mũi anh là mùi bạc hà mát lạnh. Anh đứng lặng người khi cô gái xuất hiện. Một cô gái mảnh khảnh, tóc dài xoăn màu đen, da trắng, môi đánh son đỏ, mặc chiếc váy màu đen bó sát cùng đôi giày cao gót cũng màu đen nốt. Dường như nhận ra sự hiện diện của anh, cô quay lại nhìn vào mắt anh. Cô có đôi mắt màu xanh

biết đến lạnh người. Sự xuất hiện của cô gái xinh đẹp khiến anh choáng ngợp. Anh khẽ mấp máy môi:

- Xin chào! Tôi là...

Cô đặt tay lên môi mình ra hiệu anh im lặng, mỉm cười với anh rồi bước vào căn hộ đối diện. Cánh cửa đóng lại trong sự bồn thần của anh. Móng tay của cô gái xinh đẹp ấy màu đỏ đun.

...

Từ xa về, anh đặt trước cánh cửa màu xanh rêu một túi giấy đựng những chiếc bánh macaron màu sắc.

Bước vào căn phòng ngập nắng của mình, anh đặt phía bên ngoài bệ cửa sổ thêm một chiếc macaron màu socola nữa.

Đến đêm, anh lại nằm lắng nghe tiếng mèo kêu tha thiết và tiếng gót giày cô vang vang xa xăm ngoài hành lang.

Sáng sớm anh lại cố dậy sớm, chờ tới lúc cô gái ấy trở về để được nhìn thấy cô ấy một lần nữa. Lần nào gặp anh, cô cũng chỉ mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt với đôi mắt xanh lạnh như băng. Ngón tay sơn móng màu đỏ đun vẫn cứng đầu đặt lên môi ra hiệu im lặng mỗi khi anh định nói gì đó.

Mọi thứ dần hình thành như một thói quen. Thói quen đặt cupcake trước cửa phòng cô và bên ngoài bệ cửa sổ. Thói quen thức khuya đợi tiếng mèo kêu, đợi tiếng giày cô gái nhà đối diện đi xa dần. Thói quen dậy sớm nhìn thấy cô trong chốc lát. Thói quen ... nhớ cô.

...

Thật khó tin khi nghĩ rằng anh yêu đơn phương một cô gái chưa một lần chính thức nói chuyện. Một cô gái chỉ ra ngoài vào ban đêm, chỉ có thể gặp được lúc sáng sớm. Một cô gái ma mị hút hồn anh ngay từ cái nhìn lần đầu tiên. Khó tin nhưng là sự thật. Ôi, anh yêu cô gái ấy mất rồi.

Anh không biết cô là ai. Không biết cô làm nghề gì. Chỉ thấy mọi người trong khu chung cư không ưa cô. Mọi người nói cô làm nghề bán thân. Gái bán

thân. Cô đi khuya về sớm. Ăn mặc quyến rũ. Trang điểm đậm. Luôn nhìn người khác với con mắt khiêu khích. Không bao giờ nói chuyện với bất kì ai. Một người kì lạ. Không nên lại gần.

Chàng trai mới chuyển vào căn nhà phía đối diện đó. Anh ta có nụ cười thật hiền. Ánh mắt anh ta ngọt ngào như những chiếc cupcake đặt trong túi giấy thường xuất hiện trước cửa nhà tôi. Cái cách anh nhìn tôi không suồng sã như những kẻ trai bụi bặm tôi gặp trên phố mỗi đêm, cách anh nhìn tôi, nó ấm áp lắm.

Chàng trai nhà đối diện, hình như anh làm thiết kế. Tôi thấy những cuộn giấy vẽ ngổn ngang trong phòng anh, anh vẽ đẹp lắm. Tôi thấy anh vẽ lại công viên bên cạnh khu chung cư chúng tôi ở, anh vẽ cái hành lang cũ trải dài nắng, anh vẽ lại con mèo đen hay đứng trên bệ cửa phòng anh, và, anh vẽ tôi. Anh vẽ một người con gái tóc xoăn dài, đôi mắt màu xanh biếc, đôi môi đỏ. Anh vẽ tôi nhìn buồn quá. Anh vẽ tôi như thể anh biết rằng ... vốn dĩ tôi không thuộc về thế giới này.

Chiều ngả nắng vàng đọng vào từng nét vẽ của anh. Tôi nhảy nhẹ nhàng từ ban công nhà mình theo một vòng hành lang, tôi đứng đón nắng trên bệ cửa nhà anh. Anh mở cửa, không xua tôi đi như lần trước, anh đẩy về phía tôi một chiếc muffin trà xanh. À, anh biết làm bánh, những chiếc bánh anh làm chẳng bao giờ tôi để sót, nó ngon lắm. Thích thú với chiếc bánh của anh một lúc, đến khi tôi ngẩng đầu lên đã thấy anh lại cắm cúi vào trang giấy kẻ vẽ dở dang. Tôi lách qua khe cửa sổ, nhảy xuống chân ghế anh, dúi đầu vào ống quần anh, anh bỏ thước bút xuống, bế tôi vào lòng.

- Nhóc con, mày ở đâu đến đây thế?

Nếu được, tôi cũng muốn nói cho anh biết tôi là ai, tôi từ đâu đến. Tôi là một con Mèo Hoang. Con Mèo Hoang sống trong căn hộ đối diện với anh. Ban ngày tôi đi lang thang khắp nơi dưới hình dạng một con mèo đen hoang dại, đêm đến tôi trở về làm người. Tôi ra ngoài vào ban đêm để được hít thở khí trời khi là một con người, để mọi người nhìn mình bằng ánh mắt dành cho một con người. Dĩ nhiên, họ luôn nhìn tôi bằng ánh mắt dành cho một con người – chính xác là một con điếm. Tôi không phải một con điếm. Tôi chỉ đi lang thang cho hết đêm, đi để cảm nhận mình là một người bình thường thôi. Nhưng chẳng ai chịu nghĩ tôi bình thường – trừ anh.

Sau hôm từ nhà anh về, trước cửa nhà tôi không xuất hiện thêm chiếc bánh nào cả. Anh cũng chẳng dậy sớm chờ tôi như mọi lần. Anh tắt điện ngủ sớm, anh chẳng thèm đoái hoài tới con mèo đen bên ngoài bệ cửa nhà anh, đang nhìn anh, thiết tha.

Anh chán con mèo kì quặc này rồi.

Anh có mỗi bận tâm khác rồi.

Một cô gái khác.

Một cô gái nhỏ bé, xinh xắn, dễ thương. Cô gái với đôi má trắng, đôi môi hồng, đôi mắt nâu. Cô ấy hay cười.

Tôi thấy cô ấy cùng anh làm những chiếc bánh nhỏ xinh, cùng nhau ăn. Tôi thấy anh dọn dẹp những bức tranh anh vẽ mèo – anh vẽ tôi. Cô gái ấy hét lên hoảng sợ khi thấy tôi ở bệ cửa nhà anh. Cô ấy nói mình sợ mèo. Anh mở cánh cửa sổ, nhìn tôi, cách anh nhìn tôi không phải giận dữ, cũng không còn ngọt ngào trêu mếu mà là một cái nhìn đượm giọt buồn. Anh nhẹ tay hẩy tôi ra khỏi bệ cửa. Tôi rơi xuống. Cứ mặc cho bản thân mình rơi xuống. Bị thương một lần vì anh, biết đâu tôi sẽ không mơ mộng gì tới tình cảm của anh nữa. Nhưng chết tiệt, mèo luôn đặt chân xuống mặt đất đầu tiên sau khi chúng ngã. Tôi chẳng bị thương, chẳng đau đớn gì, và cũng chẳng vội đi nổi xót xa vì ánh mắt anh.

Trở về phòng của mình, tôi lại cầm bút vẽ. Tôi bán những bức tranh của mình để sống. Từ ngày anh đến, tôi vẽ nhiều hơn. Tôi cũng vẽ mọi thứ quanh mình giống anh, cũng vẽ hành lang dài trải nắng, vẽ cánh cửa xanh rêu, vẽ những chiếc lá bạc hà ưa thích, vẽ những chiếc bánh anh tặng, vẽ đôi mắt hiền lành của anh. Nhưng hôm nay tôi chẳng thể vẽ gì cả. Một cảm giác khó chịu chạy trong từng suy nghĩ.

Đêm nay là đêm đầu tiên tôi không ra ngoài khi là một con người. Ngồi ở nơi ánh trăng chiếu tới sáng nhất cuối hành lang, tôi cầm trong tay một lọ thủy tinh nhỏ. Nó chứa thứ mà Miêu Nữ nào cũng có: Tình dược số 9. Thứ dung dịch màu xanh biếc ấy được dùng để mê hoặc người đàn ông khiến Miêu Nữ muốn chinh phục. Nhưng nếu dùng nó cho người đàn ông đã mang một trái tim yêu Miêu Nữ đắm đuối thì anh ta sẽ chết. Nếu Miêu Nữ nhốt được linh

hồn của người đàn ông yêu mình đã uống Tình Được Số 9, cô ta sẽ trở lại thành người, mãi mãi.

Tình đơn phương như một con điểm đồng đánh. Dễ dàng đến, đeo bám lấy tâm trí và trái tim chúng ta, kiêu kì ra giá rồi sẵn sàng nguẩy đít quay đi nếu không nhận được cái giá thích đáng.

Sáng nay, vừa bước chân ra khỏi cửa anh đã nhìn thấy cô. Cô đứng lặng thinh bên ngoài cánh cửa xanh rêu. Đôi mắt xanh không còn lạnh băng nữa, nó buồn, ôi chao, nó buồn kinh khủng. Ngoài trời vừa mưa. Cô ướt từ đầu tới chân, trông cô thảm hại kinh khủng. Cô mặc một chiếc váy voan đen, tóc xõa dài đen nhánh. Đầu ướt sũng hết rồi. Cô nhìn thẳng vào mắt anh nhưng anh lảng tránh, cô buồn bã quay mặt đi vào. Cánh cửa chưa kịp đóng lại cô đã ngã xuống nền nhà. Anh vội vàng chạy lại, quỳ gối xuống bên cạnh cô, cô ốm rồi. Mèo sợ nước mà, anh biết không?

Lần đầu tiên anh bước chân vào căn phòng của cô, căn phòng đơn giản với những vật dụng màu đen, với lá bạc hà rải rác vài nơi. Những bức tranh nằm lăn lóc trên bàn, trên sàn nhà, trên giá vẽ. Những bức tranh vẽ anh, vẽ chiếc macaron tròn xoe, vẽ chiếc muffin xanh xanh cùng với những chiếc bánh nhỏ xinh anh từng làm tặng riêng cô – mỗi tình đơn phương của anh.

Anh quay trở lại đường, vuốt nhẹ nhẹ bộ lông đen của con mèo nhỏ. Cô đã trở lại là mèo. Anh không ngạc nhiên vì anh đã biết, anh biết từ ngày anh bế con mèo đen có đôi mắt xanh ấy vào lòng. Con mèo ấy có mùi bạc hà man mát. Nó có đôi mắt giống cô khủng khiếp. Anh đã khiếp sợ. Anh sợ khi trái tim mình thuộc về một cô gái mèo. Anh lảng tránh cô. Thậm chí còn quên cả bạn gái mới để quên đi cô.

Anh tìm hiểu về Miêu Nữ nhưng anh chẳng biết chúng có chính xác hay không. Anh hỏi người bạn gái hiện giờ của anh về Miêu Nữ. Cô ấy nói bà ngoại mình luôn tin rằng Miêu Nữ là có thật. Họ đại diện cho một trái tim tự do, thể xác tự do. Bà ngoại nói họ được sinh ra bởi một con mèo đen đã thành tinh và một con rắn hổ mang. Miêu Nữ thường đem lại điềm không may như tai nạn, chết chóc.

- Vậy những chiếc lá bạc hà có tác dụng gì với mèo?

- Bạc hà có tác dụng kích thích hưng phấn với họ nhà mèo. Cái đó thì với con mèo nào cũng đúng nhưng không biết có liên quan gì với Miêu Nữ không. Nhưng sao anh quan tâm tới Miêu Nữ thế?

Anh chỉ cười trừ. Sau hôm gặp cô bị ốm về, anh có đặt một chiếc cupcake vị bạc hà bên ngoài cửa phòng cô nhưng mấy ngày sau cũng không thấy cô động tới. Hằng đêm anh vẫn nghe thấy tiếng bước chân cô ngoài hành lang. Anh thật muốn chạy ra, bật tung cửa, giữ chặt tay cô mà nói với cô thật nhiều điều.

Đêm nay, anh không nghe thấy tiếng gót giày ấy nữa. Nhưng anh nghe thấy rõ mồn một bên tai tiếng mèo kêu thảm thiết như tiếng trẻ con khóc vô cùng ghê rợn. Về đêm, khi nổi cơn âm thầm bao phủ cả khu chung cư, phía ngoài hành lang vắng lặng, tiếng mèo kêu ai oán như kiếm tìm sự che chở yêu thương vang vọng cả không gian tầng 9 vắng vẻ. Tiếng kêu ấy khiến người ta sợ hãi nhưng anh chỉ thấy sự thương tâm. Anh biết cô muốn tìm thấy gì, cô kêu gọi cái gì. Anh không biết mình có thể là người cho cô thứ cô tìm kiếm hay không? Làm thế nào để anh có đủ can đảm xoa dịu tiếng kêu thiết tha đến cô quạnh ấy?

Đêm tiếp theo, anh lại nghe thấy tiếng cửa nhà đối diện mở ra. Không suy nghĩ nhiều, đôi chân anh chạy nhanh ra ngoài. Khi cánh cửa mở ra, đôi mắt anh đối diện với đôi mắt xanh biếc nửa buồn nửa lạnh. Cô nhìn anh, vội vàng quay lưng đi nhưng anh đã bắt kịp cổ tay cô. Anh kéo cô lại, ôm chặt cô vào lòng, hít hà hương bạc hà mát lạnh tỏa ra từ người cô. Anh nói thật khẽ:

- Ở bên anh nhé, Mèo Hoang!

Cô run rẩy, con Mèo Hoang trong vòng tay anh lần đầu tiên biết trái tim mình có thể đập nhanh đến thế, lần đầu tiên cô biết bản thân mình đang run lên vì hạnh phúc.

Mèo Hoang chưa từng nói với tôi bất kì một câu nói nào, có thể vì đa số thời gian em là một con mèo, khi trở lại làm người em chỉ mỉm cười, không nói, chỉ cười. Ban ngày, em quanh quẩn bên tôi như một thú cưng đáng yêu, em trèo lên bàn làm việc, liếm láp cốc cà phê uống dở của tôi rồi lại chui vào vòng tay của tôi nhắm mắt an yên. Tối đến, tôi và em ngồi ngắm ánh trăng nhạt nơi cuối hành lang vắng lặng. Tôi ngắm cả em nữa. Em có khuôn mặt

nhỏ, đôi môi mọng đỏ, cái mũi cao, đôi mắt to xanh biếc, làn da trắng ngần và mái tóc đen dài hơi cuộn xoắn. Em thường cọ chiếc mũi nhỏ vào môi tôi hay lòng bàn tay tôi. Theo tôi biết, đó là nụ hôn mũi, một kiểu yêu thương rất ... mèo. Em gần như chuyển hẳn sang nhà tôi. Căn nhà có cánh cửa xanh rêu giờ lại để trống. Đồ đạc của em chẳng có gì nhiều. Chỉ có một chiếc tủ quần áo nhỏ, một chiếc bàn gương cũng khá nhỏ, giá vẽ và vài vật dụng linh tinh. Trong số đó có một lọ thủy tinh nhỏ bằng hai ngón tay, đựng một thứ dung dịch màu xanh. Tôi hỏi em, em chỉ lắc đầu, rồi cất nó đi thật kĩ. Có vẻ như em không muốn tôi biết về thứ dung dịch đó. Một bí mật của Miêu Nữ ư?

Tôi đã nói chia tay với người bạn gái tôi quen trong lúc muốn quên đi Mèo Hoang. Cô ấy hỏi có phải vốn dĩ trong lòng tôi chưa từng có cô ấy? Tôi chỉ biết nói xin lỗi.

Cô bạn gái cũ tìm đến nhà anh, cô ấy phát hiện ra sự thay đổi của căn phòng. Hơn hết, cô ấy gặp Mèo Hoang khi anh không có ở nhà. Anh đi xa vài hôm, chỉ mình Mèo Hoang ở nhà chờ anh về. Anh không nói rõ bao giờ về nên khi nghe thấy tiếng người bên ngoài hành lang lúc sáng sớm, cô đã nghĩ đó là anh.

- Cô là ai? – Bạn gái cũ vì quá ngạc nhiên đã hỏi thẳng Mèo Hoang.

Mèo Hoang im lặng. Vì cô không nói được tiếng người. Chỉ khi một Miêu Nữ có được linh hồn người đàn ông yêu mình đã uống Tình Được Số 9 cô mới có thể trở thành một con người bình thường.

Mùi bạc hà mát lạnh đánh thẳng vào khứu giác “bạn gái cũ”. Cô ấy nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh biếc của Mèo Hoang, cô ấy tìm kiếm một thứ gì đó trong đôi mắt ấy, một sự sợ hãi. sự tức giận, sự phòng thủ của một con mèo khi bị người khác “chiếu tướng”. Mèo Hoang thấy cơ thể mình lạnh dần đi, từng tế bào như đang co rút, cô nhanh chóng đóng mạnh cửa, mặc kệ cô gái kia đứng ngoài đập “rầm rầm” đòi mở cửa. Người cô co rút lại, chưa đầy nửa phút sau, cô gái xinh đẹp ma mị biến mất, trong phòng chỉ còn lại con mèo đen có màu mắt xanh. Bỗng nhiên cánh cửa bật mở, không suy nghĩ gì nhiều, cô nhảy vọt lên, giơ móng vuốt màu đỏ đẫm của mình ra, cào mạnh vào mặt “bạn gái cũ” rồi chạy biến khỏi dãy hành lang dài hun hút. Trước khi mất dạng, cô còn nghe thấy tiếng của anh, anh gọi cô:

- MÈO HOANG!

Cô bạn gái cũ ôm khuôn mặt đau buốt, một vết cứa không dài nhưng hơi sâu phía dưới hàm. Anh nhủ thầm, người yêu anh có bộ móng vuốt thật đáng sợ.

- Em không sao chứ?

- Đó là một Miêu Nữ, anh đang sống chung với một Miêu Nữ?????? – Giọng cô gái có phần hốt hoảng xen lẫn tức giận.

Anh mỉm cười:

- Nhưng trong cô ấy cũng có phần là con người, anh yêu cô ấy, là Miêu Nữ cũng có sao đâu em?

- Ai nói với anh là không sao? Chẳng phải em đã bảo với anh, Miêu Nữ là điềm báo của sự chết chóc ư?

- Chỉ là giả thiết thôi. Anh chẳng tin.

- Em cũng từng chẳng tin Miêu Nữ là có thật. Vậy giờ thì sao? Em còn được chứng kiến tận mắt người em yêu chung sống với một Miêu Nữ?????

- Anh nghĩ em quá xúc động rồi. Em không thể coi cô ấy như một người bình thường được ư?

- Người bình thường? Xin lỗi, em không thể.

Tối đó, Mèo Hoang về muộn. Khi về tới nhà, cô mới trở lại là một cô gái. Cô chủ động ôm anh, dụi đầu vào cánh tay anh, cọ mũi vào môi anh. Cô muốn xin lỗi, cô quá nóng nảy làm hại đến bạn của anh. Anh xoa đầu cô, đặt vào tay cô chiếc Red Velvet Cupcake. Nó thể hiện một tình yêu ngọt ngào anh dành cho cô. Anh muốn cô hiểu rằng, dù cô là ai, dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn yêu cô rất nhiều.

...

Vài ngày sau, cô bạn gái cũ hẹn anh ra ngoài. Cô ấy nói mình quá sợ cái giống nửa người nửa mèo nên không dám đến gần khu nhà anh.

Trước khi ra khỏi nhà, anh khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của Mèo Hoang khi cô đang nằm phơi nắng bên bệ cửa sổ. Anh đặt bên cạnh cô một chiếc Wagashi hình trái đào hồng hồng xinh xắn, cúi xuống thơm nhẹ vào chiếc mũi cũng hồng hồng, anh nói anh sẽ về sớm.

Cô bạn gái cũ hẹn anh ở một quán bánh ngọt, cô gọi cho anh một tách cà phê với một miếng Gateaux Choco Flan – đúng theo sở thích của anh. Anh mỉm cười và cảm ơn trước sự chu đáo của cô.

- Những việc này nàng mèo đó chẳng biết mà làm cho anh đâu nhỉ?

- Vậy thì anh sẽ làm cho cô ấy. – Vừa nói anh vừa nghĩ tới việc sẽ làm thử cho Mèo Hoang một chiếc Flan xinh xắn vào tối nay.

Đợi cho anh ăn nốt miếng bánh, cô bạn gái cũ mới nói:

- Bây giờ nói chuyện nghiêm túc nhé, anh đã bao giờ nghe nói về thứ thuốc tên là Tình Được Số 9 chưa?

- Nó là...?

- Theo như nhiều truyện kể lại thì nó là thứ thuốc tình ái, khiến cho mọi người xung quanh đều nảy sinh tình yêu với người uống nó. Nhưng với tộc Miêu Nữ thì khác. Hôm qua em về đọc lại một số tài liệu của bà ngoại về Miêu Nữ, trong đó cũng có nhắc đến Tình Được Số 9.

- Anh đang nghe đây.

- Thứ thuốc đó được phân chia cho mỗi Miêu Nữ một lọ nhỏ. Nó được dùng cho người đàn ông mà cô ấy cần. Trong trường hợp cô ấy muốn chinh phục người đàn ông này nhưng anh ta không đáp trả tình cảm đó thì cô ấy sẽ cho anh ta uống Tình Được Số 9, cả cuộc đời còn lại anh ta sẽ chỉ biết đến duy nhất một người là nàng Miêu Nữ đã cho anh ta uống thuốc.

- Còn trường hợp thứ hai?

- Trường hợp còn lại, nếu người đàn ông này yêu một nàng Miêu Nữ quá nhiều, cô ta sẽ sử dụng Tình Được Số 9 vào một mục đích khác. Chỉ cần cho người đàn ông yêu cô ta đắm đuối uống thứ thuốc ấy, anh ta sẽ chết. Nếu cô

ta bắt nốt linh hồn anh ta trong lọ thủy tinh chứa thuốc thì cô ta sẽ được trở thành người, sống như một con người, mãi mãi.

- Em có ý gì khi nói những chuyện này với anh? – Nét mặt anh dần trở nên mơ hồ, anh cảm nhận được điều gì đó không tốt lành đang đến.

- Miêu Nữ chỉ tôn sùng sự tự do, tính háo thắng, sự chinh phục, loài Miêu Nữ vốn dĩ ... không có tình yêu.

- Em dừng lại được rồi đấy. Rất cảm ơn câu chuyện của em nhưng anh không muốn nghe nữa.

Anh đứng dậy quay lưng định bỏ đi thì nghe thấy câu nói vớt vát phía sau:

- Bà em đã nghiên cứu về Miêu Nữ nhiều năm rồi, chí ít anh nên tìm xem cô ấy có đang cất giấu một thứ dung dịch màu xanh trong lọ thủy tinh nhỏ hay không.

Từ lúc trở về nhìn anh rất mệt mỏi, tôi cứ muốn lại gần thì anh lại né tránh. Anh không nói lấy một lời nào với tôi. Anh đang suy nghĩ gì thế? Anh đã đi gặp ai về? Đã có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Tôi cố gắng mở miệng ra hỏi nhưng chỉ có những tiếng “meo meo” vô nghĩa. Anh nhìn tôi trong thoáng chốc buồn rầu và chán nản.

Đến tối, khi vừa tới lúc tôi có thể trở lại làm người, bỗng nhiên anh xuất hiện trước mặt tôi, xòe ra lọ “Tình Được Số 9”:

- Em giải thích đi, nó là cái gì?

Tôi chỉ biết bàng hoàng nhìn anh rồi ngây ngốc lắc đầu liên tục. Không phải như anh nghĩ đâu. Tôi không có ý làm hại anh. Tôi đã nghĩ rằng sẽ cất giấu lọ thuốc đó vĩnh viễn. Tôi không nghĩ rằng anh có thể biết được điều gì về nó.

- Em nói đi, em lắc đầu thì lí giải được gì????

Tôi vẫn chỉ biết lắc đầu nguây nguậy. Tim tôi đau quá. Lần đầu tiên người đàn ông dịu dàng của tôi to tiếng với tôi. Anh biết tôi không thể nói nhưng vẫn ra sức chất vấn tôi. Anh nắm hai bên bả vai, lay mạnh người tôi, miệng không ngừng chất vấn. Tôi thấy hốc mắt mình nóng rục, môi mình mặn chát,

tôi khóc. Lần đầu tiên tôi khóc, khóc vì sự nghi ngờ của người đàn ông tôi yêu, khóc khi tôi không thể giải thích, miệng càng muốn nói thì cổ họng càng đau, môi càng đắng chát.

- Em muốn linh hồn của anh? Đúng chứ? Vậy anh sẽ cho em được toại nguyện.

Anh định rút nắp lọ thủy tinh ra nhưng tôi giật lại. Trong lúc anh còn bất ngờ, tôi đẩy mạnh khiến anh ngã ra sàn, tôi chạy nhanh ra khỏi cửa, chạy khỏi khu nhà.

Trong màn đêm vắng lặng, cô thất thểu bước từng bước nhỏ. Nước mắt cô cứ lăn chã tuôn rơi không cách nào ngừng được. Đi được một vòng, cô quay trở lại khu chung cư. Khu chung cư đã tắt hết đèn. Mọi người đi ngủ hết rồi. Anh cũng đi ngủ rồi. Anh ngủ an yên khi không có cô.

Tìm một nơi còn sáng đèn cho con mèo hoang đi lạc...

Cô mím môi không cho câu hỏi tội nghiệp được bật tung ra:

- Anh có đồng ý cho con mèo hoang được trở về không anh?

...

Anh vội tin lời người ta nói? Dù em chẳng biết người ta đã nói gì với anh. Nhưng em biết người ta vẫn truyền tai nhau rằng Miêu Nữ không bao giờ biết yêu.

Với Miêu Nữ, đàn ông là trò chơi, là thứ để họ chinh phục và lợi dụng, họ không yêu, vì họ không biết yêu. Miêu Nữ chẳng bao giờ trói buộc mình với bất kì ai, bất kì người đàn ông nào vì thứ họ cần chỉ là tự do mà thôi.

Nhưng em, thật sự, em đã yêu anh, yêu đến thiết tha.

Anh không thể cứ mãi ở bên một con mèo nửa người vì cuộc sống sẽ không bao giờ cho phép điều sai lệch ấy diễn ra.

Người đời. Họ chẳng phải chúng ta để biết chúng ta thật sự nghĩ gì. Họ áp đặt cái “kiến thức” của họ vào cuộc đời chúng ta. Một lũ người bảo thủ tới ngu

si.

Họ áp đặt lên anh cái suy nghĩ xấu xa về em, khiến anh nghi ngờ người anh vẫn nói yêu thương. Nhưng nó làm em tỉnh ngộ. Em chẳng thể cứ mãi bên anh. Chẳng thể nói em cũng yêu anh rất nhiều. Chẳng thể cùng anh làm những việc của yêu thương. Chưa bao giờ có thể và không bao giờ có thể.

Vậy nên vì anh, em chỉ có thể buông tay anh, để anh trở về với cuộc sống của một người bình thường, quên đi em, quên đi con mèo hoang từng lạc bước vào tim anh.

...

Cô mở nắp lọ thủy tinh và uống cạn thứ thuốc người ta gọi là “Tình dược số 9”. Có lẽ người ta đã bỏ sót một điều cuối cùng: Nếu Miêu Nữ uống thứ thuốc này, cô ấy sẽ mãi mãi là mèo, sẽ chẳng thể là một con người, đời đời kiếp kiếp.

Anh nghĩ rằng cô chỉ đi một đêm rồi lại trở về nhưng cô không về. Sáng sớm, anh chạy ra khỏi nhà để đi tìm cô. Anh đã bỏ sót điều gì đó trong trái tim cô. Nếu cô chỉ vì linh hồn của anh, có lẽ đã không đợi tới tận lúc anh phát hiện ra. Anh đã quá ngu ngốc rồi.

Cuộc sống này là ngàn điều không tưởng, từ sự xuất hiện của cô trong cuộc đời anh cho tới tình yêu của cô dành cho anh. Một Miêu Nữ hoàn toàn có thể yêu và được yêu.

Anh bị tai nạn khi cố băng qua đường đuổi theo một con mèo đen cứ chăm chú nhìn anh cho tới khi bị anh nhìn thấy.

Người ta bảo trong đám tang anh có một con mèo đen cứ luẩn quẩn bên quan tài, đuổi thế nào nó cũng không đi.

Con mèo đen – điềm báo của sự chết chóc.

Mèo Hoang của anh, cô đến với anh rồi đây...

Vệ Nu